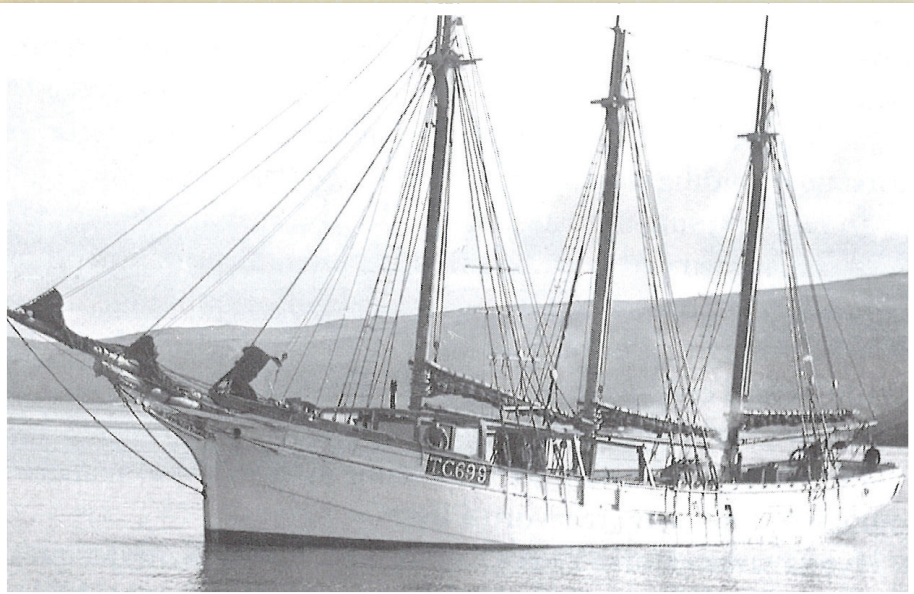

Komandi partur
Í komandi parti er tað, at John hittir Gadaffi

Yvonna var eitt stásiligt skip

har hann sá onkra nál koma undan. Hann tekur varisliga eina nál upp og fer at sam-anbera við eina aðra veltu, har alt er gingið rætt fyri seg eftir hansara tykki. Har tekur hann eisini eina nál, sum hann tekur heim at biðja tey hyggja eftir, um tað var nakar munur á hesum nállum. Tey hyggja væl eftir, nei, har var eingin munur. Tá sigur hann teimum, at onnur nálin er frá teirra veltu, meðan hin er frá eini aðrari.

Tá bleiv ommubeiggi forvitin, og hann mátti fara í dalin at hyggja. Jú, har sá alt út sum tað plagdi.

Jú, nú fingi tey mót aftur um, at kanska var ikki alt spilt kortini. Seinni kom tað at vísa seg, at hetta bleiv eitt tað besta eplaárið hjá teimum!

Vaksnamannalívið byrjar

Eg bleiv so konfirmeraður 14 ára gamal. Presturin í Vági var ein dani, Harald Nygaard, sum hevði nakað so sjáldsamt tá í tíðini sum ein bil. Eg plagdi at ganga á mót í missiónshúsinum í Vági. Tá ið møtið var liðugt, var farið yvir um vegin til prestin, har tað var hildið ungdomsmøti. Hetta var ikki tað vanligu tá í tíðini.

Nygaard kom til Føroya umleið 1948 sum sjúkravikarur fyri Thulesen prest, sum var pápi Svend Thulsen, seinni kendur stjóri hjá Kjølbó. Tá ið Thulesen ikki kom aftur, fekk Nygaard starvið hjá honum.

Sum ofta er við fólki við nýhugsan, so skapar hetta split, og tí fór Nygaard aftur úr Føroyum í 1954.

Tá skrivaði ein sumbingur eina tøkki til hansara í bløðunum, har tað m.a. varð sagt: “Meginparturin av kirkjufólkinum fekk avbera góðan tokka til Nygaard, tí so vinsælur, hjartaligur og fólkaligur prestur verður neyvan nakrantíð á ævini skipaður aftur sum prestur í Sunnara prestagjaldi í Suðuroynni.

Nygaard er helst einasti prestur, ið vit hava havt, ið ókravdur, hvørja einastu ferð hann dvaldist her í bygðini, vitjaði sjúk og gomul fólk, og hesi fara í stórum at sakna henda vælsignaða mann.

Hann hevur fingið starv á Lollandi. Eg havi hoyrt, at einir 60 prestar søktu hetta starv og av hesum vóru 10 úttiknir til at halda royndarprædiku á staðnum og hann fekk starvið.”

Hann vitjaði eisini aftur í Føroyum og helt gudstænastu.

versionur Lars í Gjörðum. Men tá var tað ikki sjálvdráttur. Tað var samveiða, sum merkti, at allir menn fingi sama fiskipart.

Til Íslands sum nógvir aðrir føroyingar

Men nú var tíðin farin bæði frá hesi trolaratíðini og eisini frá slupptíðini. Føroyingar høvdu tá fá veruliga góð skip at sigla við.

Samstundis hendi tað, at íslendingar høvdu fingið ein stóran trolaraflota, sum teir ikki kundi manna til fulnar við íslendingum. Hetta kom væl við hjá føroyskum fiskimonnum, sum í hópatali fóru til Íslands at sigla við íslenskum skipum. Inntøkurnar vóru góðar í mun til tær føroysku. Tað vóru eisini nóg, eisini konufólk, sum arbeiddu á landi.

Eg valdi so eisini at fara til Íslands í 1955 við trolara. Eg fór yvir á Ísafjørðin

við einum trolara, sum kallaðist Sólborg. Vit vóru seks føroyingar við. Hetta var ein góður trolari, og vit fingi nógvan fisk.

Eg kom so heim aftur. Árið eftir gjörði eg av at fara til Reykjavíkar og fór við trolarum hjá Bæjarútgerðini í Reykjavík.

Kuldi og ísing

Her lærði eg eina ferð nakað avgerandi. Vit lógu uppi á Halanum úti frá Ísafirði. Halin er kendur fyri at vera eitt gott fiskimið, men hann er eisini kendur fyri tað ógvusliga illveður, sum kundi vera, og sum hevur kostað mong mannalív. Ein vanlukka, sum er serliga kend í Føroyum er tann við trolaranum Egil Reyða í 1955, har tað vóru út móti 20 føroyingar við. Tað var tætt við, at allir fórust, men sum við einum undri vórðu allir bjargaðir uttan ein.

Nakrir íslendingar fórust eisini.

Hendan túrin hjá okkum varð skipið yvirísað og stormur var av landnyrðingi. Eisini var ógvuliga kalt. Hetta við yvirísing er eitt tað mest hættisliga, sum komast kann út fyri. Hetta kundi vera orsøkin til, at skip kollsigla, og tá var eingin vón.

Vit kláraðu ikki at høgga so mikið av ísi, at tað minkaði burtur av. Tað ísaði eins skjótt aftur. Tá fekk ein av manningini tað hugskot, at høgga hol í ísin niðast á vantinum, og so at seta gilsin í holið og so seta spælið til. Tað vísti seg, at hetta riggaði, og vit fingi skrætt ein stóran part av ísinum niður, sum manningin so fekk fyri borð. Soleiðis kláraðu vit tað framman á skipinum, men har afturi riggaði hetta ikki. Vit máttu liggja uppi vandin og høgga ísin har afturi á skipinum. Tá ið komið var úr ísvandanum, settu vit kós suðureftir í heitari sjógv. Soleiðis komu vit undan.

Seinni kom eg aftur í ta støðu við Labrador við einum øðrum trolara, Skúla Magnusson, at vit komu eisini út fyri yvirísing. Tá fingi teir at vita, hvat ið vit høvdu gjørt. Vit gjördu so tað sama, og soleiðis bjargaðu vit okkum undan støðuni. Seinni frætti vit, at trolarin Juni var farin við allari manningini av yvirísing.

Torkel Mána var eisini líka við at fara. Hann var farin á liðina, men teimum eydnaðist at kvetta so nógv av uppstandandi, at hann reisti seg aftur. Har vóru eisini fleiri føroyingar við. Tá ráddi eisini um at sleppa sær suðureftir úr vandasjógv.

So ógvuslig kundi yvirísing vera. Úr “Jól á halanum”

Til skips

Eg fór so til skips árið eftir, at eg var konfirmeraður sum var tað vanligu tá. Eg fór við Yvonnun, har Dalli Larsen í Gjörðum var skipari. Yvonna var ein skonnart, sum tók eini 1.000 skippund, sum var tað dupulta av tí hjá eini vanligari slupp. Hetta var við snøri og sjálvdrátti. Eg var bara tann eina túrin, sum var á Suðurlandinum, tí pápi hevði gjørt avtalu um, at eg skuldi sleppa við Høvdaberg. Hetta var ein av teimum gomlu kolfýrdu trolaranum, sum komu til landið aftaná heimsbardagan. Skipari var Poli á Høvdanum, sum seinni fórst í vanlukkuni við torvbátinum í Porkeri.

Vit vóru á saltfiskaveiðu. Har var eg við í eini tvey ár. Hetta var tá roknað fyri at vera ein góður kjansur, men tað var skjótt at tíðin var farin frá hesum trolarum.

Aftaná fór eg við Agnes Louise til Grønlands. Hetta var ein slupp hjá teimum á Gørðunum í Vági. Skipari var Andreas,

Porkeri hevur mist nógv fólk á sjónum